

ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΛΙΜΜΕΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σήμερα ακούσαμε, στην έρημά μας, ἀγκαλιασμένοι, τὸ τραγούδι τοῦ Θλιμμένου Ἀνθρώπου. Τὸ τραγούδι τῆς Θλίψης πὸν ντρέπεται καὶ γυρεύει τὴ μοναξιά, — τῆς σκλαβωμένης Ἀγάπης πὸν ἀχολογᾷε ἄν τὸ πικρὸ δάσος, στὸ πέρασμα τῆς Λευτεριάς...

Μόνος καὶ συλλογίζομαι:
Τὰ πεῦκα μουρμουρᾶνε
θλίψες — καὶ θλίψες· καὶ καημοί.
στὸ δάσος τριγυρνᾶνε.
Καὶ δίκαιοι εἶν' οἱ ἁμαρτωλοί,
δικούς μου κώθω ἐντός μου
τοὺς βόγγους καὶ λυγμούς ὄλου τοῦ κόσμου.

Μόνος καὶ συλλογίζομαι:
Τὰ πεῦκα ἀχολογᾶνε
θλίψες—καὶ θλίψες!... Τί μακριά,
μακριά πὸν μὲ τραβᾶνε
οἱ πόθοι μου!—Γιὰ μιὰ στιγμή,
Βοριά μου, τὰ φτερά σου
κράτησε, στάσου!...

—Ἀγέρα, πνέμα ἐλεύτερο!
στὸ διάβα σου στενάζει
τὸ δάσος τὸ βαθύριζο...
Πικρὸ δάκρι σταλάζει
στοὺς κλώνους του—Μαύρη ἢ σκλαβιά
πὸν νιώθει τὴν ὀρμή σου,
Βοριά! καὶ δὲν μπορεῖ νάρθει μαζί σου!...

Μόνος, καὶ συλλογίζομαι:
Τὰ πεῦκα μουρμουρᾶνε
θλίψες, καὶ θλίψες.....

Μέσα σ' ἓνα ἀτέλειωτο φιλὶ τῆς Κόκκινης Κυρᾶς
γλυκαίνουν ὄλοι οἱ πόνοι πὸν δὲν ἔχουνε σ' αὐτὸν τὸν
κόσμο. Καὶ σὰ μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν εὐτυχία πὸν δὲν ξέ-
ρει καὶ δὲ ρωτᾷε γιατί.—μέσα στοὺς ἥλιους κι' ἀπά-
νω στὰ πράσινα βελούδα τοῦ ξέφωτου, χορέψαμε τὸ
χορὸ τῆς λεύτερης ἀγάπης μας.

Κι' ἦτανε σὰ νὰ μᾶς ἔπαιρνε καὶ νὰ μᾶς στριφογύ-
οιζε ὁ Βοριάς πὸν ἔπαιρνε κι' ἔσθυνε τὸ τραγούδι τοῦ
Θλιμμένου Ἀνθρώπου.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΦΕΓΓΑΡΙ

Μεσονυχτις μᾶς κοίταξες ἀπ' τ' ἀκουράνια ἄγνάντια
Στὴν πλάση τὴν ἀλόγιαστη καὶ τὴν ἀφορισμένη.
Κ' ἔκλαψες, καὶ τὴν πίκρα σου τὴ βρήκα σὲ διαμάντια
Τὴ χαραυγὴ, μέσ' στῶν ἀνθῶν τὰ φύλλα, σκορπισμένη.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΣΟΝΕΤΑ

Ἀμοιρολόγη, ἄκλαντη, γυρμένη
Σι' ὀλόσπρο κρεββάτι τοῦ θανάτου,
Πῆγες σὰ βιασικὴ καὶ σὰ διωγμένη
Καὶ μὴ' ἔνα ἄνθι πῆγες ἐκεῖ κάτου.

Ξένη, σιὸ πανηγύρι, καθάλληρη,
Εἶδες, τὸ χάρο νὰ περνᾷ, τὸ χέρι
Τάπλωσες κι' ὦ ἀνήξερη, ἦθρα ταῖρι,
Εἶπες, νάτος ὁ νιὸς πὸν θὰ μὲ πάρει!

Μὰ ἦθελα ἐγὼ κλάψει ὄσο μιὰ βροχὴ
Δὲν ἔκλαψε ποτές κι' ἦθελα βάνει
Σ' ὁ μέτωπό σου γύρω τὸ στεφάνι

Ποῦ κάποτε λαχάρισα. Σιοῦ Μᾶη,
Γιὰ σένα, τὸ παλάτι ἦθελα πάει
Γιὰ νὰ τοῦ εἶπῶ νὰ σὲ νυφοσιλίσει.

Μεσ' οἱς πικρὲς τὶς λαχαιδιὲς βλασταίνει—
Σ' ὑγρὲς σηλιές, σὲ δάση στοιχειωμένα,
"Οπου δὲ φέγγ' ἡ ἀγῆ, δὲν παίρνει ἡ μέρα—
Τὸ μάγο τὸ χοριάρι ὁποῦ μαραίνει
Τοὺς νιούς, κι' ὁποῦ οἱ ξανθιὲς τριγυροῦν
Καὶ πλέκουνε μὲ ἔθροια καὶ μὲ μάγια,
Τὶς νύχτες, σιὸ φεγγάρι, τὰ βοτάνια
Γιὰ κείνους πὸν ἀνέλλιδα ἀγαπᾶνε.

Καὶ πᾶνε καὶ κλεφτὰ σφιχταγκαλιάζουν
Τὰ διγασμένα κορμιά, ὁποῦ πλαγιάζουν
Καὶ λιώνουνε οἱ θῆς θέρης τὴν ἀγκάλη.
Καὶ μὲ γιλιά πικρὰ τοὺς τὰ κερνᾶνε
Τὰ μαγισσόβια, νὰ μὴν ποθᾶνε
Ποτέ τοὺς πιά στὴ γῆς γυναικεία κάλλι.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΝΟΝΙΑΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Στὴν ἔδρα ἐστρώθη; τῆς Κλεωῦς περίφημος σφαγίας.
Δὲ θέλεις πιά Δημοτικὴ, κ' ἔγινες... ἀλλαγίας.

ΣΤΟ ΔΙΑΔΟΧΟ ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Τὰ νιάτα σου ὅλα τᾶσθησες, στὸν τωρινὸ σου τρόμο.
Πατᾶς ἄν τὸν προκάτοχον τὸν ἴδιο πάλι δρόμο.

ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ

Δὲν πῆρες, μόνο ἔδωσες, μᾶθημα στὴν Ὁξφόρδη.
γι' αὐτὸ σὲ σύραν εἴκοლა καὶ τῶν μυχτῶν οἱ λόρδοι,

ΣΕ ΛΑΟΓΡΑΦΟ

Ἀρμέγοντας δημοτικὴ τὰ νιάτα σου ὅλα πέρασες.
καὶ τὴν καρδάρα κλώτσησες ἀμέσως μόλις γέρασες.

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Πολλοὶ δασκάλιοι μέσα σου χορέψανε καὶ πάλι,
καὶ σοῦ βαρύναν τὸ χοντρὸ κι' ἀγύριστο κεφάλι.
καμποσοὶ ἐπιτήδειοι καὶ κάποιιοι καιροσκόποι
Γιὰ τοῦτο, ξεκαθάρσιμα χρειάζεσαι κατόπι

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ